

עפ"ת 10/07/20 - איתמר בן גביר נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

עפ"ת 10-07-20 בן גביר נ' מדינת ישראל

בפני	כבוד השופטת גילת שלו
המערער	איתמר בן גביר
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

פסק דין

ביום 19.6.19 נרשמה למערער הודעת תשלום קנס, לפיה יום קודם לכן, בעודו נוהג ברכב, לא ציית לאור אדום ברמזור, וצולם במצלמה מסוג א/3. הדוח נשלח בדואר רשום לכתובתו של המערער, אך ביום 24.7.19 הוחזר בציון "לא נדרש".

ביום 27.2.20 הגיש המערער בקשה להארכת המועד להשפט לבית המשפט לתעבורה באשדוד, כשלטענתו הדוח מעולם לא הגיע לידי ונודע לו עליו רק לאחר שחלף המועד להשפט בגינו, לאחר שקיבל דרישה לתשלום חוב מהמרכז לגביית קנסות. לטענתו, במועד בו נשלח הדוח, הוא היה בעיצומו של קמפיין בחירות לכנסת ה-22, וזו ככל הנראה הסיבה לאי דרישת הדוח באותה תקופה, הגם ששלל קבלת הודעה כלשהי על דבר הדואר; ועל כן טען, כי האיחור בהגשת הבקשה נבע מנסיבות שאינן בשליטתו. יוער, כי בתצהיר שצורף לבקשה נכתב בנוסף, כי מדובר בדוח של מצלמת א/3 שאמינותה מוטלת בספק, ולכן סיכויי הבקשה להתקבל גבוהים.

בית המשפט קמא (השופטת הבכירה ר' שורץ) דחה את בקשתו של המערער, הפנה לחזקת המסירה הקבועה בתקנות ולפסיקה שלפיה די באישור מסירה ולפיו דבר הדואר לא נדרש; לכך שהבקשה הוגשה בחלוף שמונה חודשים ממועד העבירה, כאשר הסברו של המערער אינו מצדיק את השיהוי הרב בהגשת הבקשה; ולכך שלא הועלו טענות לגבי עיוות דין שייגרם למערער כתוצאה מדחיית בקשתו. על החלטה זו הוגש הערעור שבפניי.

במסגרת הערעור חזר המערער על טענותיו בדבר אי קבלת הדוח, והיותו בעיצומו של קמפיין בחירות לכנסת אותה עת, מה שמהווה לטעמו טעם מספק לכך שלא קיבל את הדוח; כאשר במעמד הדיון הוסיף כי התמודד בשלוש מערכות הבחירות האחרונות, ולמעשה במהלך כל השנה שחלפה היה מצוי בתקופה עמוסה, שבה ימים רבים שהה מחוץ לביתו. עוד טען המערער, כי מאחר שעסקין בדוח המבוסס על מצלמת א/3 קיים חשש לעיוות דין; וכי הפסיקה הרבה אותה ציטט בית המשפט קמא בהחלטתו אינה רלוונטית לענייננו, שכן בחינת המקרים הקונקרטיים מעלה כי מדובר במקרים שונים בתכלית, שבהם לא ניתן הסבר סביר לשיהוי.

נוכח כל האמור, עתר המערער לביטול החלטת בית המשפט קמא ולמתן אפשרות להשפט בגין העבירה, ולו בכפוף לתשלום הוצאות.

ב"כ המשיבה טען, כי אין בנסיבות שתיאר המערער כדי להצדיק את השיהוי הרב בהגשת הבקשה, וכי אין להפלותו לטובה יחסית לבעלי מקצוע אחרים העובדים בעבודות שבהן יש תקופות של עומס עבודה; כי אין כל טענה לגבי משלוח הדואר לכתובתו הרשומה של המערער, כך שקמה חזקת מסירה כקבוע בתקנות; וכי כפי שנקבע בפסיקה, אין בעובדה שמדובר בדוח של מצלמת א/3 כדי להקים טענה של עיוות דין.

לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים ועיינתי בהודעת הערעור על נספחיה ובתיק בית המשפט קמא, מצאתי כי דין הערעור להדחות.

על אדם המבקש להתיר לו להגיש בקשה להשפט בגין עבירת קנס, בחלוף המועדים הנקובים בסעיף 229 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, להראות כי הבקשה לא הוגשה במועד בשל סיבות שאינן תלויות בו, ושהיא הוגשה **מיד לאחר שהוסרה המניעה**, או כי ייגרם לו עיוות דין כתוצאה מדחיית בקשתו.

בענייננו, כאמור, הוצג אישור מסירה ולפיו הדוח נשלח לכתובתו של המבקש אך לא נדרש על ידו, ודי בכך כדי להקים "חזקת מסירה", כקבוע בתקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי, תשל"ד-1974, משחלפו 15 יום מיום המשלוח בדואר רשום. בהקשר זה, אין ספק כי טענותיו של המערער בנוגע לסיבת אי דרישת דבר הדואר הן טענות שובות לב, ואינן סבורה כי ניתן לדחות על הסף.

עם זאת, וגם אם אצא מנקודת הנחה כי בשל קמפיין הבחירות והעומס החריג שזה הטיל על המבקש בתקופה זו, הוא לא דרש את דבר הדואר במועד, עדיין המערער לא הצליח להסביר את השיהוי הרב בהגשת הבקשה להארכת מועד.

הדרישה לתשלום חוב שצירף המערער, שלטענתו בעקבותיה נודע לו על הדוח, היא מיום 18.12.19; יתרה מכך, המערער הציג בפניי התכתבות עם יחידת התביעות בנוגע לדוח, מחודש ספטמבר 2019. כלומר, בלי קשר לטענות בדבר קבלת הדוח בדואר, המערער ידע על קיומו עוד בשנת 2019, אך הבקשה להארכת מועד להשפט הוגשה רק ביום 27.2.20, ללא כל הסבר סביר לשיהוי זה.

אשר לטענה כי ייגרם למערער עיוות דין כתוצאה מדחיית בקשתו, הרי שהמערער לא העלה כל טענות כלפי העבירה בה הואשם, פרט לטענה כללית בנוגע למצלמות א/3.

טענה מעין זו אינה עומדת בקריטריונים שנקבעו בפסיקה להוכחת עיוות דין. נקבע לא אחת, כי בשלב בו מתבקשת הארכת המועד להשפט, יש להצביע על שיקולים כבדי משקל, הנתמכים במסמכים ובראיות, שיש בהם פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה, ולא די בכפירה כללית, בטענה סתמית לחפות, או בטענות בדבר חומרת העונש (ראו רע"פ 8427/17 **סאלם ואח' נ' מדינת ישראל** (25.3.18)). עוד נקבע בפסיקה, כי אין בטענה בנוגע לאמינות מצלמות א/3, נוכח פסק

הדין שניתן בבית המשפט לתעבורה בעכו, כדי להקים חשש לעיוות דין ולהצדיק הארכת מועד להשפט (ע"פ 2983/19 פחמאוי נ' מדינת ישראל (18.6.19), רע"פ 1771/19 עבודי ואח' נ' מדינת ישראל (11.7.19), ורע"פ 4623/19 יובל שובר נ' מדינת ישראל (21.7.19)).

נוכח כל האמור, הערעור נדחה.

המזכירות תעביר העתק פסק הדין לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, ח' אב תש"פ, 29 יולי 2020, בהעדר הצדדים.